

נִשְׁרוּ, עֲלִים, נִשְׁרוּ!

מאנגלית: מרב קינן

אמילי ברונטה (1818-1848) ידועה בעיקר בזכות הרומן "אנקת גבהים" שראה אור כשנה לפני מותה, אך היא הייתה גם משוררת פורייה. ב־1846 פרסמה עם אחיותיה אן ושרלוט ספר שירים משותף בשמות עט גבריים. אחותן של הסופרות שרלוט ואן נולדה במחוז יורקשייר באנגליה ב־1818 ומתה משחפת בהיותה בת שלושים.

*

הַלֵּילָה סְבִיבִי מִתְקַדֵּר,
רוּחַ פָּרָא מְקַפֵּא מִבֵּיתְךָ;
אֶךְ כְּשׁוֹף אֶחְזוּנִי צוּרָה,
וְאֵינִי יְכוּלָה לְהִנָּתֵק.

אֵילָנוֹת מְכַרְעִים בְּכַפִּיפָה
בְּדִיהֶם לוֹטִים שֶׁלֹּג בּוֹהֵק;
עוֹד אוֹזֶרֶת־גּוֹבֶרֶת סוּפָה,
אָבֵל לֹא אוֹכֵל לְהִנָּתֵק.

עֲנָנִים עַל עֲנָנִים מַעְלִי,
יְשִׁימוֹן עַל יְשִׁימוֹן עַד הֶרְחֵק;
אֶךְ כָּל רָעָה שֶׁתְּבוֹא עַל פָּנַי;
לֹא תִבְיָאֵנִי לְהִנָּתֵק.

*

הכל שקט ודומם עוד בבית;
בחוץ – כל הרוח, וגשם דוהר;
אולם משהו אל תוך נשמת מלמל,
מבעד הגשם ובעד הרוח המלל,
שוב לא יותר.
שוב לא יותר? מדוע לא יותר?
כחו של זכרון אמת כמותי.

*

נשרו, עלים, נשרו; גועו, לכו, פרחים;
היום קצר והלילות אורכים ומתמשכים;
כל עלה לי רן, צוהל
מעץ הסתו המטלטל.

אני אשמח כשזר שלגים
יקיץ על מושבות ורדים;
ואזמר עת ליל קודר
אל בקר מאפיר חודר.